

Tematiskt faktablad

FÖRFARANDET FÖR BRÅDSKANDE MÅL OM FÖRHANDSAVGÖRANDE OCH FÖRFARANDET FÖR SKYNDSAM HANDLÄGGNING

För att möjliggöra en snabbare handläggning av de mål som kräver detta, föreskrivs i artikel 23a i stadgan för Europeiska unionens domstol¹ följande:

"I rättegångsreglerna får föreskrivas ett förfarande för skyndsam handläggning och, när det gäller mål om förhandsavgörande som rör området med frihet, säkerhet och rättvisa, ett förfarande för brådskande mål.

För dessa förfaranden får föreskrivas en kortare tidsfrist för inlagor eller skriftliga yttranden än den som föreskrivs i artikel 23 och, med avvikelse från artikel 20 fjärde stycket, att generaladvokaten inte ska lämna något förslag till avgörande.

För förfarandet för brådskande mål får en begränsning dessutom föreskrivas av antalet parter och övriga intressenter som enligt artikel 23 har rätt att inkomma med inlagor och skriftliga yttranden, och i ytterst brådskande fall att den skriftliga delen av förfarandet ska utelämnas."

Möjligheten till skyndsam handläggning existerar sedan år 2000 och regleras i dag dels i artikel 105 och följande artiklar i domstolens rättegångsregler², vad gäller begäran om förhandsavgörande, dels i artikel 133 och följande artiklar i rättegångsreglerna, vad gäller direkt

1 Den konsoliderade versionen av protokoll (nr 3) om stadgan för Europeiska unionens domstol, som är bilagt fördragen, i dess ändrade lydelse.

2 Domstolens rättegångsregler av den 25 september 2012 (EUT L 265, 2012, s. 1), i deras lydelse enligt ändringar av den 18 juni 2013 (EUT L 173, 2013, s. 65), av den 19 juli 2016 (EUT L 217, 2016, s. 69) och av den 9 april 2019 (EUT L 111, 2019, s. 73).

talan³. Beslut om skyndsamt handläggning kan nämligen fattas oavsett vilken typ av förfarande det är fråga om, när målet är av sådan beskaffenhet att det måste avgöras utan dröjsmål.⁴

Ansökan om att ett mål ska handläggas skyndsamt framställs av den hänskjutande domstolen, när det är fråga om en begäran om förhandsavgörande, och av sökanden eller svaranden, när det är fråga om en direkt talan. Beslutet fattas av domstolens ordförande, efter det att han eller hon har hört referenten, generaladvokaten och, i förekommande fall, den andra parten i målet. Domstolens ordförande får i undantagsfall besluta om skyndsamt handläggning på eget initiativ. Fram till januari 2019 avgjorde domstolens ordförande alla ansökningar om skyndsamt handläggning genom ett särskilt uppsatt beslut. Denna praxis har emellertid övergetts, och sedan februari 2019 anges skälen för bifall eller avslag kort i det avgörande genom vilket målet avgörs slutligt.

Förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande har inte funnits lika länge. Det infördes år 2008, med anledning av att unionens och domstolens behörighet på området för frihet, säkerhet och rättvisa utvidgades. Med hänsyn till detta områdes särskilt känsliga karaktär ansågs det nödvändigt att införa ett särskilt undantagsförfarande som vid behov gör det möjligt att skydda de intressen som står på spel. I motsats till förfarandet för skyndsamt handläggning, som kan tillämpas på samtliga områden i unionsrätten och i alla typer av förfaranden, kan förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande, som regleras i artikel 107 och följande artiklar i domstolens rättegångsregler, endast tillämpas på en begäran om förhandsavgörande som avser frågor som rör de områden som avses i avdelning V i tredje delen av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (EUF-fördraget) om ett område med frihet, säkerhet och rättvisa.

Beslut att bifalla eller avslå den hänskjutande domstolens ansökan om att målet ska handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande fattas av en avdelning som har utsetts av domstolen för detta ändamål och motiveras inte. För det fall ansökan om handläggning enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande bifalls, sammanfattar domstolen emellertid, när den avgör målet i sak, ofta de argument som den hänskjutande domstolen har framfört och som har motiverat att detta förfarande har använts. Om den hänskjutande domstolen inte har framställt någon ansökan om handläggning enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande, men det vid ett första påseende förefaller vara nödvändigt att tillämpa detta förfarande, får domstolens ordförande begära att den behöriga avdelningen ska pröva huruvida begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt nämnda förfarande, som då kan tillämpas på eget initiativ.

I de bestämmelser som reglerar den skyndsamma handläggningen och förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande anges inte i detalj under vilka omständigheter dessa förfaranden ska tillämpas. Det är endast i artikel 267 fjärde stycket FEUF som det uttryckligen hänvisas till en situation som kräver att domstolen meddelar sitt avgörande "så snart som möjligt", nämligen den situationen att en tolknings- eller giltighetsfråga uppkommer i ett mål som rör en frihetsberövad person. Eftersom annan vägledning saknas har domstolen upprättat detta faktablad för att beskriva vissa mål som är representativa för domstolens handläggning

3 Även i artikel 151 i tribunalens rättegångsregler av den 4 mars 2015 (EUT L 105, 2015, s. 1) föreskrivs en möjlighet att handlägga ett mål skyndsamt, "med hänsyn till att ett mål är av särskilt brådskande karaktär och till omständigheterna i målet".

4 I domstolens nya rättegångsregler har uttrycket "utan dröjsmål" ersatt uttrycket "synnerligen brådskande" som förekom i de tidigare rättegångsreglerna.

och som gör det möjligt att förstå vilka skäl som kan motivera att förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande eller förfarandet för skyndsam handläggning tillämpas.

I. Förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande

1. Tillämpningsområdet för förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande

Beslut av den 22 februari 2008, Kozłowski (C-66/08, ej publicerat, EU:C:2008:116)⁵

I detta mål, som anhängiggjordes vid domstolen i februari 2008, ansökte Oberlandesgericht Stuttgart (Regional appellationsdomstol i Stuttgart, Tyskland) om att EU-domstolen skulle handlägga begäran om förhandsavgörande enligt förfarandet för brådskande mål (PPU-förfarande), med motiveringen att klaganden inom kort skulle ha avtjänat ett fängelsestraff i Tyskland och att han dessutom skulle kunna komma i fråga för förtida frigivning.

Domstolens ordförande påpekade att artiklarna i rättegångsreglerna om tillämpning av PPU, vilka den hänskjutande domstolen hade begärt skulle tillämpas i förväg, inte skulle träda i kraft förrän den 1 mars 2008. Eftersom målet hade anhängiggjorts före detta datum kunde det därmed inte bli föremål för ett PPU-förfarande. Domstolens ordförande slog emellertid fast att det, med anledning av den samarbetsanda som ska råda mellan de nationella domstolarna och EU-domstolen, fanns skäl att tolka begäran om PPU-förfarande så, att den avsåg en väsentlig förkortning av handläggningstiden i målet, och att betrakta den som en begäran om skyndsamt handläggning av ett mål om förhandsavgörande⁶ (punkterna 6–8).

Beslut av den 6 maj 2014, G. (C-181/14, EU:C:2014:740)

I detta mål hade ett straffrättsligt förfarande inletts i Tyskland mot en person som hade sålt växtblandningar innehållande syntetiska cannabinoider. Vid tiden för händelserna i målet (åren 2010 och 2011) omfattades dessa ämnen inte av den tyska narkotikalagen⁷, varför Landgericht Itzehoe (Regiondomstolen i Itzehoe, Tyskland) tillämpade lagstiftningen om handel med läkemedel⁸, genom vilken direktiv 2001/83⁹ hade införlivats. Den nämnda domstolen ansåg att försäljningen av dessa produkter utgjorde ett brott, nämligen saluföring av tvivelaktiga läkemedel, och ådömde därför den tilltalade ett fängelsestraff.

Domen överklagades till Bundesgerichtshof (Federala högsta domstolen, Tyskland), som fann att utgången i målet berodde på huruvida de omtvistade produkterna faktiskt var att anse som läkemedel i den mening som avses i direktiv 2001/83. Bundesgerichtshof ställde därför en fråga till EU-domstolen härom. Den hänskjutande domstolen begärde vidare att målet om

5 En redogörelse för [domen av den 17 juli 2008, Kozłowski \(C-66/08, EU:C:2008:437\)](#) finns i årsrapporten för år 2008, s. 55.

6 Se, nedan, i del II av detta faktablad med rubriken "Förfarandet för skyndsamt handläggning", rubriken "1.1. Beskaffenheten och den känsliga karaktären av det område som ska tolkas enligt begäran om förhandsavgörande".

7 Betäubungsmittelgesetz (narkotikalagen).

8 Gesetz zur Änderung arzneimittelrechtlicher und anderer Vorschriften (lag om handel med läkemedel) av den 17 juli 2009 (*BGBI.* 2009 I, s. 1990).

9 Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/83/EG av den 6 november 2001 om upprättande av gemenskapsregler för humanläkemedel (EGT L 311, 2001, s. 67).

förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet och angav att om EU-domstolen skulle anse att dessa produkter inte var läkemedel, skulle den tilltalade inte ha kunnat ådra sig något straffansvar i förevarande fall, vilket skulle innebära att han hade frihetsberövats på felaktiga grunder.

Domstolen ansåg att PPU-förfarandet inte skulle tillämpas, eftersom direktiv 2001/83 hade antagits med stöd av artikel 95 EG, nu artikel 114 FEUF, som ingår i avdelning VII i tredje delen av EUF-fördraget. PPU-förfarandet kan emellertid tillämpas endast om begäran om förhandsavgörande rör en eller flera frågor som avser de områden som omfattas av avdelning V i tredje delen av EUF-fördraget (punkt 8). Domstolens ordförande beslutade emellertid på eget initiativ att målet skulle handläggas skyndsamt¹⁰.

2. Skäl som motiverar en tillämpning av förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande

1.1. Risken för att förhållandet mellan en förälder och dennes barn försämras

Dom av den 22 december 2010, Aguirre Zarraga (C-491/10 PPU, EU:C:2010:828)

I detta mål hade en spansk medborgare och en tysk medborgare, som var föräldrar till en liten flicka, inlett ett förfarande för äktenskapsskillnad i Spanien, där familjen var bosatt. Fadern hade härvid interimistiskt tillerkänts ensam vårdnad om dottern, eftersom han framstod som bäst lämpad att upprätthålla barnets umgänge med familjen, då modern hade tillkännagett att hon hade för avsikt att bosätta sig i Tyskland tillsammans med sin nya partner. Efter det att barnet hade tillbringat sommaren hos mamman i hennes nya bostad i Tyskland återvände barnet emellertid inte till Spanien. Flera förfaranden inleddes då av föräldrarna, såväl i Spanien som i Tyskland, angående återförande av barnet till Spanien, erkännande och verkställighet av de spanska avgörandena i Tyskland och det slutliga tillerkännandet av vårdnaden om barnet.

I detta sammanhang ställde Oberlandesgericht Celle (Regional appellationsdomstol i Celle, Tyskland) flera frågor till domstolen angående tolkningen av artikel 42, med rubriken "Återlämnande av barn", i förordning nr 2201/2003¹¹.

Domstolen beslutade på eget initiativ att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet. Domstolen erinrade om att mål som gäller bortförande av barn enligt rättspraxis ställer krav på skyndsamhet, bland annat när det – med hänsyn till separationen mellan barnet och den förälder som tidigare har tillerkänts vårdnaden, om än endast interimistiskt – finns en risk för att förhållandet mellan barnet och denna förälder förändras eller störs, och för att barnet skadas psykiskt (punkt 39). Domstolen tillämpade denna rättspraxis i det aktuella fallet, och påpekade att det berörda barnet skilts från sin far i mer än två år och att det, på grund av avståndet och den spända relationen mellan föräldrarna, fanns en allvarlig och

¹⁰ Se, nedan, i del II av detta faktablad med rubriken "Förfarandet för skyndsamt handläggning", rubriken "1.2. Den rättsliga osäkerhet som är föremål för begäran om förhandsavgörande är av särskilt allvarig art".

¹¹ Rådets förordning (EG) nr 2201/2003 av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1).

konkret risk för att barnet och fadern inte skulle komma att ha någon kontakt under den tid som målet vid den hänskjutande domstolen pågick. Under dessa omständigheter skulle en handläggning enligt det ordinära förfarandet enligt domstolen innebära att förhållandet mellan far och dotter riskerade att lida allvarlig skada eller till och med irreparabel skada. En handläggning enligt det ordinära förfarandet skulle dessutom kunna äventyra dotterns integration i familjekretsen och den sociala miljön, för det fall hon skulle återvända till Spanien (punkt 40).

Dom av den 22 december 2010, Mercredi (C-497/10 PPU, EU:C:2010:829)

Målet vid den nationella domstolen rörde vårdnaden om dottern till en brittisk medborgare och en fransk medborgare. När barnet var två månader gammalt lämnade modern och barnet Förenade kungariket, där barnet hade hemvist, och reste till ön Réunion (Frankrike), utan att fadern i förväg hade informerats om detta. Denna resa var emellertid tillåten, eftersom modern var ensam vårdnadshavare vid den aktuella tidpunkten. Föräldrarna väckte därefter talan, både i Förenade kungariket och i Frankrike, om bland annat tillerkännande av föräldraansvaret och beslut om var barnet skulle bo. En fransk domstol meddelade dom till förmån för modern i dessa frågor. Court of Appeal (England Wales) (Civil Division) (Appellationsdomstolen för England och Wales (avdelningen för tvistemål) (Förenade kungariket)) ansåg för sin del att det var nödvändigt att fastställa vilken domstol som var behörig enligt unionsrätten, vilket krävde ett klagande från EU-domstolen beträffande kriterierna i artiklarna 8 och 10 i förordning nr 2201/2003 för fastställande av barnets hemvist.

Sistnämnda domstol framställde därför en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen och begärde att PPU-förfarandet skulle tillämpas. Till stöd för detta uppgav den att det inte var möjligt att pröva de yrkanden som fadern hade framställt i syfte att erhålla ett beslut som gjorde det möjligt för honom att upprätthålla en relation till sitt barn, så länge som det inte hade fastställts vilken domstol som var behörig. EU-domstolen beslutade att tillämpa PPU-förfarandet med hänvisning till att målet rörde ett barn som var ett år och fyra månader och som hade varit skilt från sin far i mer än ett år. Mot bakgrund av att barnet i utvecklingshänseende befann sig i en känslig ålder ansåg domstolen att en förlängning av den aktuella situationen, som därtill utmärktes av att avståndet mellan faderns och barnets vistelseorter var betydande, allvarligt kunde störa barnets framtida relation till sin far (punkt 39).

Dom av den 26 april 2012, Health Service Executive (C-92/12 PPU, EU:C:2012:255)¹²

I detta mål hade den myndighet i Irland som har ansvaret för barn som omhändertagits av staten väckt talan vid High Court (Förvaltningsöverdomstolen, Irland), som beslutade att barnet i fråga, som var irländsk medborgare, skulle placeras på en sluten institution i Förenade kungariket, som var det land där modern var bosatt. Medicinsk personal hade nämligen ansett att det i Irland inte fanns någon institution som kunde tillgodose barnets särskilda skyddsbehov.

---

¹² En redogörelse för domen finns i årsrapporten för år 2012, s. 26 och 27.

High Court hade därefter att pröva huruvida barnet skulle fortsätta att vara placerat i den berörda institutionen, och ställde då en fråga till EU-domstolen om huruvida det beslut som den hade antagit omfattades av tillämpningsområdet för förordning nr 2201/2003 och huruvida detta beslut, innan det verkställs i den anmodade medlemsstaten måste erkännas och förklaras verkställbart i den medlemsstaten.

High Court begärde även att PPU-förfarandet skulle tillämpas, vilket beviljades av EU-domstolen. Den hänskjutande domstolen påpekade att barnet mot sin vilja, i beskyddande syfte, var omhändertaget på en sluten institution. Den underströk vidare att dess egen behörighet var beroende av att förordning nr 2201/2003 var tillämplig i det nationella målet och följaktligen var avhängig svaren på de ställda tolkningsfrågorna. Den hänskjutande domstolen uppgav dessutom, med anledning av en begäran om klarläggande från EU-domstolen,¹³ att det var brådskande att vidta åtgärder med hänsyn till barnets situation. Barnet närmade sig myndighetsåldern och skulle då inte längre omfattas av den hänskjutande domstolens behörighet. Dessutom krävde hennes tillstånd att hon placerades på en sluten institution för en kortare tid och att det upprättades ett program med begränsad och gradvis ökande frihet, så att hon skulle kunna placeras hos sin familj i England (punkt 49).

Beslut av den 10 april 2018, CV (C-85/18 PPU, EU:C:2018:220)

Målet vid den nationella domstolen rörde en tvist mellan två rumänska medborgare med hemvist i Portugal, angående var deras gemensamma barn skulle bo samt underhållsbidrag. Sedan paret separerat, varvid modern lämnat det gemensamma hemmet, bodde barnet tillsammans med sin far. Efter det att modern hade väckt talan om vårdnaden om barnet reste fadern emellertid med barnet till Rumänien. De rumänska domstolarna, vid vilka talan hade väckts av modern, som under tiden interimistiskt hade fått vårdnaden om barnet, beslutade då att barnet skulle föras tillbaka till Portugal, på grund av att det olovligen hade bortförts därifrån. Även fadern hade emellertid väckt talan, vid Judecătoria Oradea (domstol i första instans i Oradea, Rumänien), om att barnet skulle bo hos honom i hans bostad i Rumänien och att modern skulle förpliktas att betala underhållsbidrag.

Sistnämnda domstol påpekade att den först av allt var tvungen att ta ställning till moderns invändning om bristande behörighet i målet och att det i detta sammanhang var nödvändigt att EU-domstolen klargjorde begreppet hemvist i artikel 8.1 i förordning nr 2201/2003.

EU-domstolen beslutade på eget initiativ att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet. Domstolen erinrade om att mål som gäller bortförande av barn enligt rättspraxis ska anses vara brådskande, och att detta särskilt är fallet när ett barns separation från en av sina föräldrar riskerar att försämra det nuvarande eller framtida förhållandet mellan barnet och denna förälder och orsaka irreparabel skada (punkt 30). Domstolen tillämpade denna rättspraxis i det aktuella fallet, och konstaterade att barnet, som var sju år, sedan nästan två år bodde med sin far i Rumänien och var skilt från sin mor som var bosatt i Portugal, och endast hade en månatlig telefonkontakt med modern. Domstolen ansåg, med hänsyn till att

---

¹³ Begäran framställdes med stöd av artikel 104.5 i domstolens rättegångsregler (sedan den 25 september 2012 artikel 101.1 i rättegångsreglerna).

barnet i utvecklingshänseende befann sig i en känslig ålder, att en förlängning av den aktuella situationen under dessa omständigheter allvarligt skulle kunna störa eller till och med oåterkalleligen skada barnets relation med sin mor. Eftersom barnets sociala integration och integration i familjen redan hade kommit ganska långt i dess nuvarande bosättningsmedlemsstat, skulle en förlängning av denna situation dessutom ytterligare kunna undergräva barnets integration för det fall barnet skulle återvända till Portugal (punkterna 31 och 32).

2.2. Frihetsberövande

Dom av den 30 november 2009 (stora avdelningen), Kadzoev (C-357/09 PPU, EU:C:2009:741)

En individ som saknade identitetshandlingar och som påstod sig vara född i Tjetjenien hade gripits av de bulgariska myndigheterna och hölls i förvar på en särskild anläggning för tillfälligt förvar av utlänningar, i väntan på att ett beslut om avvisning av honom skulle verkställas. Han måste emellertid tillställas resehandlingar innan denna åtgärd kunde verkställas. Tre år senare hade han fortfarande inte erhållit sådana handlingar. Den berörde hade dessutom gett in ansökningar om asyl samt ansökningar om att hållandet i förvar skulle ersättas av en mindre ingripande åtgärd, vilka alla hade avslagits.

Chefen för den myndighet som var ansvarig för nämnda förvarsanläggning väckte under dessa omständigheter talan vid Administrativen sad Sofia-grad (Förvaltningsdomstolen i Sofia, Bulgarien) för att denna på eget initiativ skulle pröva huruvida personen i fråga skulle fortsätta att hållas i förvar. Den hänskjutande domstolen påpekade att innan den bulgariska utlänningslagen¹⁴ ändrades, för att införliva direktiv 2008/115¹⁵, fanns det inte någon begränsning av hur länge en utlänning kunde hållas i förvar på en anläggning för tillfälligt förvar. Den konstaterade vidare att det inte fanns några övergångsbestämmelser som reglerade den situationen att ett beslut hade fattats före denna ändring. Den beslutade därför att fråga EU-domstolen om hur artikel 15.4–15.6 i direktiv 2008/115 skulle tolkas.

Den hänskjutande domstolen begärde även att PPU-förfarandet skulle tillämpas, och uppgav att det i målet var nödvändigt att ta ställning till huruvida den berörde skulle hållas kvar i förvar eller frigges. Om det inte fanns några "rimliga utsikter till ett avlägsnande", i den mening som avses i artikel 15.4 i direktiv 2008/115, kunde det finnas skäl att besluta om att den berörde omedelbart skulle frigges (punkterna 29 och 32). Mot bakgrund av det ovan anförda beslutade EU-domstolen att bifalla begäran om ett PPU-förfarande.

Dom av den 17 mars 2016, Mirza (C-695/15 PPU, EU:C:2016:188)¹⁶

En pakistansk medborgare hade rest från Serbien till Ungern och hade där lämnat in en första ansökan om internationellt skydd. Eftersom personen i fråga lämnade den vistelseort som han

14 Zakon za chuzhdentsite v Republika Bgaria (lagen om utlänningar i Republiken Bulgarien) (DV nr 153, 1998), i dess lydelse av den 15 maj 2009 (DV nr 36, 2009).

15 Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 2008, s. 98).

16 En redogörelse för denna dom finns i årsrapporten för år 2016, s. 37.

anvisats av de ungerska myndigheterna, avskrevs emellertid hans ansökningsärende, då han ansågs implicit ha återkallat sin ansökan. Han greps senare i Republiken Tjeckien och återtogs, på begäran av de tjeckiska myndigheterna, av Ungern i enlighet med det förfarande som föreskrivs i förordning nr 604/2013¹⁷ (nedan kallad Dublin III-förordningen). Han lämnade därefter in en andra ansökan om internationellt skydd i Ungern och togs i förvar i samband med prövningen av denna ansökan. Ansökan avsågs med motiveringen att Serbien i förevarande fall ansågs vara ett säkert tredjeland. I samband därmed förordnades om återvändande och om avlägsnande av denna person.

Debreceni közigazgatási és munkaügyi bíróság (Förvaltnings- och arbetsdomstolen i Debrecen, Ungern), till vilken beslutet att avslå den andra ansökan om internationellt skydd hade överklagats, beslutade att ställa frågor till EU-domstolen angående vilka villkor som ska vara uppfyllda för att en medlemsstat ska kunna skicka en sökande till ett säkert tredjeland i enlighet med artikel 3.3 i Dublin III-förordningen, utan att göra en prövning i sak av ansökan.

Nämnda domstol begärde även att PPU-förfarandet skulle tillämpas, varvid den underströk att den berörda personen skulle hållas i förvar fram till den 1 januari 2016. Som svar på en fråga från EU-domstolen angav den hänskjutande domstolen dessutom att förvarsbeslutet hade förlängts till dess att den berörda personens ansökan om internationellt skydd slutgiltigt hade avgjorts, dock senast till den 1 mars 2016. Efter den 1 mars 2016 kunde emellertid förvarsbeslutet, enligt den hänskjutande domstolen, på nytt förlängas med 60 dagar, varvid den sammanlagda förvarstiden dock inte fick överstiga sex månader.

EU-domstolen erinrade om sin praxis enligt vilken det ska beaktas att den berörda personen är frihetsberövad och att frågan om han ska fortsätta att vara frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet. Den underströk dessutom att den berörda personens situation ska bedömas utifrån omständigheterna vid tidpunkten för prövningen av ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt PPU-förfarandet (punkt 34). EU-domstolen tillämpade denna rättspraxis och påpekade att kriterierna var uppfyllda i förevarande fall. Den berörda personens kvarhållande i förvar berodde nämligen på utgången i målet vid den nationella domstolen, vilket avsåg lagenligheten av beslutet att avslå hans ansökan om internationellt skydd (punkt 35). Domstolen biföll därför begäran om tillämpning av PPU-förfarandet.

Dom av den 1 juni 2016, Bob-Dogi (C-241/15, EU:C:2016:385)¹⁸

En ungersk domstol utfärdade en europeisk arresteringsorder avseende en rumänsk medborgare för lagföring av denne. Den berörda personen greps i Rumänien och ställdes inför Curtea de Apel Cluj (Appellationsdomstolen i Cluj, Rumänien) som skulle fatta beslut om huruvida han skulle häktas och huruvida han skulle överlämnas till de ungerska rättsliga myndigheterna. Nämnda domstol beslutade att han omedelbart skulle försättas på fri fot, men att han skulle omfattas av övervakningsåtgärder.

¹⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31).

¹⁸ En redogörelse för domen finns i årsrapporten för år 2016, s. 45 och 46.

Den nämnda domstolen var osäker på hur artikel 8.1 c i rambeslut 2002/584¹⁹ skulle tolkas, och närmare bestämt på vilka följder det får att det inte har utfärdats någon nationell arresteringsorder som är fristående i förhållande till den europeiska arresteringsordern och som föregår denna. Den beslutade därför att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen.

Den hänskjutande domstolen begärde även att PPU-förfarandet skulle tillämpas, och underströk att även om den berörda personen för närvarande inte var frihetsberövad, var han icke desto mindre föremål för en övervakningsåtgärd som begränsade hans personliga frihet. EU-domstolen fann att det under sådana omständigheter inte fanns anledning att bifalla denna begäran. Domstolens ordförande beslutade emellertid att målet skulle handläggas med förtur med tillämpning av artikel 53.3 i rättegångsreglerna (punkterna 27–29).

Dom av den 25 juli 2018 (stora avdelningen), Minister for Justice and Equality (Bristar i domstolsväsendet) (C-216/18 PPU, EU:C:2018:586)²⁰

Efter det att flera europeiska arresteringsordrar hade utfärdats av polska domstolar greps den person som avsågs med dessa ordrar i Irland, varefter han häktades i avvaktan på ett beslut om överlämnande av honom till nämnda domstolar. Personen i fråga förklarade för High Court (Förvaltningsöverdomstolen, Irland), som hade att pröva ärendet, att han motsatte sig överlämnande, med motiveringen att ett överlämnande skulle utsätta honom för en verklig risk för rättsvägran, med beaktande av nyligen genomförda lagstiftningsreformer avseende det polska domstolsväsendet.

High Court var mot denna bakgrund osäker på konsekvenserna av dessa lagstiftningsreformer, vilka föranlett kommissionen att den 20 december 2017 anta ett motiverat förslag, i vilket den uppmanade rådet att, med stöd av artikel 7.1 FEU, fastställa att det förelåg en klar risk för att Republiken Polen allvarligt skulle komma att åsidosätta rättsstatsprincipen.²¹ High Court ställde då ett antal frågor till EU-domstolen om hur en verkställande myndighet ska förhålla sig enligt artikel 1.3 i rambeslut 2002/584, för det fall det föreligger en verklig risk för ett åsidosättande av rätten till tillgång till en oavhängig domstol till följd av systematiska eller allmänna brister vad gäller domstolarnas oavhängighet i den utfärdande medlemsstaten.

Den hänskjutande domstolen ansökte även om att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet, vilket beviljades av EU-domstolen. Domstolen erinrade om sin fasta praxis i fråga om villkoret att målet ska vara brådskande och tillämpade därefter denna praxis på det aktuella fallet. Domstolen betonade härvid att den berörda personen var frihetsberövad och att frågan om han skulle vara fortsatt frihetsberövad var beroende av utgången i målet vid den nationella domstolen, eftersom frihetsberövandet hade beslutats inom ramen för verkställigheten av de europeiska arresteringsorden (punkterna 29 och 30).

---

19 Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna – Uttalanden från vissa medlemsstater vid antagandet av rambeslutet (EGT L 190, 2002, s. 1), i dess lydelse enligt rådets rambeslut 2009/299/RIF av den 26 februari 2009 (EUT L 81, 2009, s. 24).

20 En redogörelse för domen finns i årsrapporten för år 2018, s. 69 och 70.

21 Kommissionens motiverade förslag av den 20 december 2017, som lämnats med stöd av artikel 7.1 i fördraget om Europeiska unionen, beträffande rättsstatsprincipen i Polen (COM (2017) 835 final).

Dom av den 12 februari 2019, TC (C-492/18 PPU, EU:C:2019:108)

På grundval av en europeisk arresteringsorder som utfärdats av de behöriga myndigheterna i Förenade kungariket hade en brittisk medborgare gripits i Nederländerna och placerats i häkte. Samma dag började den frist på 60 dagar som föreskrivs i artikel 17.3 i rambeslut 2002/584, inom vilken beslutet om verkställighet av den europeiska arresteringsordern ska fattas, att löpa. Kort tid före utgången av denna frist beslutade Rechtbank Amsterdam (Domstolen i Amsterdam, Nederländerna) att denna frist skulle förlängas med 30 dagar, i enlighet med artikel 17.4 i det nämnda rambeslutet och att han skulle vara fortsatt frihetsberövad. Därefter vilandeförklarade samma domstol målet på obestämd tid, i avvaktan på EU-domstolens svar på begäran om förhandsavgörande i målet RO (C-327/18 PPU).²² Parallellt härmed begärde den brittiska medborgaren, efter att det hade gått 90 dagar från det att han greps, att frihetsberövandet av honom skulle hävas.

Rechtbank Amsterdam undrade mot denna bakgrund huruvida den berörda personen skulle vara fortsatt frihetsberövad, med beaktande av rambeslut 2002/584 och artikel 6 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheter (nedan kallad stadgan), enligt vilken var och en har rätt till frihet och personlig säkerhet. Enligt den aktuella nationella lagstiftningen²³ skulle en sådan person nämligen försättas på fri fot 90 dagar efter det att han gripits. Denna lagstiftning hade emellertid tolkats så, att den tillät fortsatt frihetsberövande när den verkställande rättsliga myndigheten beslutat att framställa en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen eller att invänta svaret på en sådan begäran från en annan verkställande rättslig myndighet. I dessa två fall skulle nämligen tidsfristen på 90 dagar anses ha avbrutits.

Rechtbank Amsterdam ansökte om att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet, med hänvisning till att den berörda personen var frihetsberövad i Nederländerna på grundval av enbart den europeiska arresteringsordern, och att den inte kunde pröva begäran om att frihetsberövandet skulle hävas innan EU-domstolen hade meddelat sitt förhandsavgörande. EU-domstolen erinrade om sin fasta praxis enligt vilken det ska beaktas att den berörda personen är frihetsberövad och att frågan om han ska fortsätta att vara frihetsberövad är beroende av utgången i det nationella målet, och enligt vilken denna situation ska bedömas utifrån omständigheterna vid tidpunkten för prövningen av ansökan om att begäran om förhandsavgörande ska handläggas enligt PPU-förfarandet. EU-domstolen ansåg att villkoren var uppfyllda och beslutade därför att tillämpa PPU-förfarandet (punkterna 30 och 31).

Rechtbank Amsterdam underrättade emellertid därefter EU-domstolen om att den hade beslutat om uppskov med verkställigheten av beslutet om frihetsberövande fram till dess att beslutet angående överlämnande av den berörda personen till Förenade kungariket meddelades. Enligt den hänskjutande domstolens beräkningar hade nämligen fristen på 90 dagar löpt ut, även med beaktande av den period under vilken denna frist varit avbruten. EU-domstolen ansåg under dessa omständigheter att situationen inte längre var brådskande och att det följaktligen inte längre fanns anledning att fortsätta handläggningen av målet enligt PPU-förfarandet.

---

22 Detta mål avgjordes genom [dom av den 19 september 2018, RO \(C-327/18 PPU, EU:C:2018:733\)](#).

23 Overleveringswet (lagen om överlämnande) (Stb. 2004, nr 195).

2.3. Risken för att grundläggande rättigheter kränks

Dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl. (C-578/16 PPU, EU:C:2017:127)

I detta mål hade en syrisk medborgare och en egyptisk medborgare rest in i Europeiska unionen med hjälp av ett visum utfärdat av Republiken Kroatien, varefter de lämnade in asylansökningar till Republiken Slovenien. De slovenska myndigheterna vände sig då till de kroatiska myndigheterna med en framställan om övertagande, eftersom Republiken Kroatien var den medlemsstat som var ansvarig för att pröva dessa ansökningar i enlighet med Dublin III-förordningen. Republiken Kroatien godtog denna framställan. Den syriska medborgaren var emellertid gravid och överföringen till Kroatien sköts därför upp till dess att barnet hade fötts. De berörda personerna motsatte sig därefter överföringen och åberopade därvid dels att denna skulle få negativa konsekvenser för den syriska medborgarens hälsotillstånd, vilket även skulle kunna påverka det nyfödda barnets välbefinnande, dels att de hade blivit offer för rasistiska kommentarer och rasistiskt motiverat våld i Kroatien. Beslutet om överföring upphävdes i första instans, men fastställdes efter överklagande av Vrhovno sodišče (Högsta domstolen, Slovenien). Ustavno sodišče (Författningsdomstolen, Slovenien), till vilken de berörda personerna hade överklagat nämnda dom, upphävde emellertid domen från den sistnämnda domstolen och återförvisade målet till denna.

Vrhovno sodišče begärde mot denna bakgrund att EU-domstolen skulle klargöra bestämmelsen om skönsmässig bedömning i artikel 17 i Dublin III-förordningen, vilken ger en medlemsstat rätt att undantagsvis pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i nämnda förordning.

Den hänskjutande domstolen begärde även att PPU-förfarandet skulle tillämpas, med hänvisning till att den syriska medborgarens hälsotillstånd medförde att hennes rättsliga ställning borde avgöras så snart som möjligt. EU-domstolen fann i detta avseende att det inte kunde uteslutas att klagandena skulle komma att överföras till Kroatien innan dom kunde meddelas enligt det ordinarie förfarandet för förhandsavgörande. Med anledning av en begäran om klarlägganden hade den hänskjutande domstolen²⁴ nämligen angett att även om domstolen i första instans hade beslutat om uppskov med verkställigheten av beslutet om överföring av de berörda personerna, fanns det inte något domstolsbeslut om uppskov med verkställigheten av detta beslut i det nu aktuella skedet av det nationella förfarandet (punkterna 49 och 50). EU-domstolen biföll därför begäran om tillämpning av PPU-förfarandet.

Dom av den 7 mars 2017 (stora avdelningen), X och X (C-638/16 PPU, EU:C:2017:173)²⁵

Två syriska medborgare och deras tre barn, som bodde i Syrien, hade hos Belgiens ambassad i Libanon ansökt om viseringar av humanitära skäl med stöd av artikel 25.1 a i förordning nr 810/2009²⁶ (även kallad viseringskodexen) innan de återvände till Syrien. Syftet med ansökan var

²⁴ Begäran framställdes med stöd av artikel 101.1 i domstolens rättegångsregler.

²⁵ En redogörelse för domen finns i årsrapporten för år 2017, s. 42.

²⁶ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 810/2009 av den 13 juli 2009 om införande av en gemenskapskodex om viseringar (viseringskodex) (EUT L 243, 2009, s. 1, och rättelse i EUT L 154, 2013, s. 10), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 610/2013 av den 26 juni 2013 (EUT L 182, 2013, s. 1).

att beviljas viseringar med territoriellt begränsad giltighet så att familjen skulle kunna lämna Syrien och senare inge asylansökningar i Belgien. Klagandena betonade att en av dem hade förts bort av en terroristgrupp och torterats innan vederbörande släpptes fri mot betalning av en lösensumma. De framhöll generellt att säkerhetssituationen i Syrien blivit allt sämre och att de riskerade att utsättas för förföljelse på grund av att de var av kristen ortodox trosuppfattning. Deras ansökningar avslogs, bland annat på grund av att de hade för avsikt att uppehålla sig mer än 90 dagar i Belgien och att belgiska diplomatiska beskickningar inte tillhör de myndigheter vid vilka en utlänning kan lämna in en asylansökan.

Avslagsbeslutet överklagades till Conseil du contentieux des étrangers (Migrationsdomstolen, Belgien), som ansåg att det var oklart vilket utrymme medlemsstaterna har för skönsmässig bedömning i ett sådant sammanhang, bland annat mot bakgrund av de skyldigheter som följer av stadgan och, i synnerhet, artikel 4 (förbud mot tortyr och omänsklig eller förnedrande bestraffning och behandling) och artikel 18 (asylrätt). Conseil du contentieux des étrangers ställde därför tolkningsfrågor till EU-domstolen.

Den hänskjutande domstolen begärde även att målet skulle handläggas enligt PPU-förfarandet. Den åberopade till stöd härför den dramatiska situationen med en väpnad konflikt i Syrien, klagandenas barns låga ålder, klagandenas särskilt utsatta ställning på grund av att de tillhör den kristna ortodoxa befolkningen och den omständigheten att det nationella målet rörde uppskov med verkställigheten och handlades enligt ett mycket skyndsamt förfarande. Den hänskjutande domstolen meddelade att begäran om förhandsavgörande hade medfört att det nationella målet vilandeförklarats.

EU-domstolen biföll begäran om tillämpning av PPU-förfarandet. Den framhöll därvid att det inte hade bestritts att klagandena, åtminstone vid tidpunkten för prövningen av begäran om tillämpning av PPU-förfarandet, löpte en verklig risk att utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling. Enligt domstolen skulle detta anses utgöra en omständighet som visar målets brådskande art och motiverar en tillämpning av PPU-förfarandet (punkt 33).

Beslut av den 27 september 2018, FR (C-422/18 PPU, ej publicerat, EU:C:2018:784)

En nigeriansk medborgare hade lämnat in en asylansökan i Italien. Han åberopade till stöd för sin ansökan att han var tvungen att lämna sitt hemland, med motiveringen att de nationella myndigheterna hade upptäckt att han hade en homosexuell relation och att han av detta skäl riskerade att gripas och hållas frihetsberövad. Efter det att den behöriga myndigheten hade avslagit hans asylansökan och Tribunale di Milano (Domstolen i Milano, Italien) hade fastställt avslagsbeslutet gav den nigerianska medborgaren in ett överklagande av domstolens avgörande, samt lämnade in en ansökan om uppskov med verkställigheten av detta avgörande till Tribunale di Milano. Enligt den nationella lagstiftningen²⁷ skulle denna domstols avgörande av

---

27 Decreto legislativo n. 25 – Attuazione della direttiva 2005/85/CE recante norme minime per le procedure applicate negli Stati membri ai fini del riconoscimento e della revoca dello status di rifugiato (lagstiftningsdekret nr 25 om genomförande av direktiv 2005/85/EG om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus) av den 25 januari 2008 (GURI nr 40 av den 16 februari 2008), i dess lydelse enligt decreto-legge n. 13 – Disposizioni urgenti per l'accelerazione dei procedimenti in materia di protezione internazionale, nonche' per il contrasto dell'immigrazione illegale (lagdekret nr 13 om brådskande bestämmelser om snabbare förfaranden på området för internationellt skydd och om motverkande av illegal invandring) av den 17 februari 2017 (GURI nr 40 av den 17 februari 2017), efter ändringar omvandlad till lag nr 46 av den 13 april 2017.

en sådan inhibitionsansökan emellertid grundas på en bedömning av huruvida de grunder som åberopats i överklagandet av dess avgörande var välgrundade eller inte, och inte på en bedömning av huruvida det fanns en risk för att klaganden skulle lida en allvarlig och irreparabel skada om detta avgörande verkställdes.

Tribunale di Milano frågade EU-domstolen huruvida denna nationella lagstiftning var förenlig med bestämmelserna i direktiv 2013/32,²⁸ jämförda med artikel 47 i stadgan, där det garanteras en rätt till ett effektivt rättsmedel.

Den hänskjutande domstolen begärde även att PPU-förfarandet skulle tillämpas. Den angav härvid att klaganden var tvungen att omedelbart lämna Italien och att han när som helst kunde avlägsnas till Nigeria, där han skulle löpa en allvarlig risk att utsättas för dödsstraff, tortyr eller andra former av omänsklig eller förnedrande bestraffning eller behandling. Den hänskjutande domstolen underströk dessutom att EU-domstolens svar på den ställda frågan skulle kunna ha avgörande betydelse för huruvida klaganden kunde stanna kvar i Italien i avvakten på utgången av överklagandet (punkterna 24 och 25). EU-domstolen noterade i detta sammanhang att det inte kunde uteslutas att klaganden skulle avlägsnas till Nigeria innan dom hann meddelas enligt det ordinarie förfarandet för förhandsavgörande och beslutade därför att bifalla begäran om tillämpning av PPU-förfarandet.

Dom av den 17 oktober 2018, UD (C-393/18 PPU, EU:C:2018:835)

Efter att ha ingått äktenskap med en brittisk medborgare hade en bangladeshisk medborgare erhållit en visering för att kunna bosätta sig i Förenade kungariket. Efter det att den bangladeshiska medborgaren blivit gravid reste paret till Bangladesh, där barnet, en dotter, föddes. Dottern vistades emellertid aldrig i Förenade kungariket, utan fadern återvände ensam till detta land. Enligt moderns påståenden, vilka bestreds av fadern, hade fadern lurat henne för att hon skulle föda barnet i ett tredjeland och tvingat henne att stanna kvar där tillsammans med barnet, utan tillgång till gas, elektricitet eller dricksvatten, och utan någon som helst inkomst i ett samhälle som stigmatiserar henne. Modern väckte därför talan vid High Court of Justice (England, Wales), Family Division (Överdomstolen (England och Wales), avdelningen för familjemål, Förenade kungariket), och yrkade dels att barnet skulle placeras under den domstolens förmyndarskap, dels att hon och barnet skulle tillåtas att återvända till Förenade kungariket.

Nämnda domstol ansåg att det i ett första skede var nödvändigt att avgöra huruvida den var behörig att fatta beslut rörande barnet, vilket krävde en bedömning av huruvida barnet hade hemvist i Förenade kungariket i den mening som avses i artikel 8.1 i förordning nr 2201/2003, trots att barnet aldrig hade varit i denna medlemsstat. Den nämnda domstolen ställde sig även frågan huruvida omständigheterna i målet, bland annat faderns beteende och kränkningen av moderns eller barnets grundläggande rättigheter, hade någon betydelse vid bedömningen av begreppet hemvist.

---

²⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/32/EU av den 26 juni 2013 om gemensamma förfaranden för att bevilja och återkalla internationellt skydd (EUT L 180, 2013, s. 60).

Den hänskjutande domstolen ansökte även om att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet, vilket beviljades av EU-domstolen. EU-domstolen konstaterade först att om det kunde styrkas att fadern hade utövat tvång gentemot modern måste det anses att barnets aktuella välbefinnande var utsatt för stora risker. Varje fördröjning av domstolarnas beslut i fråga om barnet skulle leda till att den aktuella situationen förlängdes och innebära en risk för att barnets utveckling skulle skadas på ett allvarligt, och eventuellt oåterkalleligt, sätt. EU-domstolen påpekade vidare att ett sådant dröjsmål, vid ett eventuellt återvändande till Förenade kungariket, även skulle kunna få negativa konsekvenser för barnets integration i sin nya sociala miljö och familjemiljö. EU-domstolen framhöll slutligen att barnet på grund av sin ringa ålder (ett år och två månader vid tiden för begäran om förhandsavgörande) befann sig i en särskilt känslig utvecklingsfas (punkterna 26 och 27).

II. Förfarandet för skyndsam handläggning

1. Skäl som motiverar skyndsam handläggning

1.1. Beskaffenheten och den känsliga karaktären av det område som ska tolkas enligt begäran om förhandsavgörande

Beslut av den 22 februari 2008, Kozłowski (C-66/08, ej publicerat, EU:C:2008:116)²⁹

Målet vid den nationella domstolen rörde en polsk medborgare som sedan flera år vistades, om än inte kontinuerligt och förmodligen olagligt, i Tyskland där han för tillfället avtjänade ett fängelsestraff. En polsk domstol hade utfärdat en europeisk arresteringsorder avseende honom, för verkställighet av ett fängelsestraff som han tidigare hade ådömts. Oberlandesgericht Stuttgart (Regional appellationsdomstol i Stuttgart, Tyskland), som hade att pröva huruvida den berörda personen skulle överlämnas till de polska rättsliga myndigheterna, var osäker på hur villkoret om bosättning eller hemvist i artikel 4.6 i rambeslut 2002/584 skulle tolkas. I denna bestämmelse föreskrivs nämligen att verkställighet av en europeisk arresteringsorder får vägras när den eftersökta personen "uppehåller sig i, är medborgare eller bosatt i den verkställande medlemsstaten" och denna stat åtar sig att själv verkställa den utländska påföljden.

Oberlandesgericht Stuttgart ansökte dessutom om att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas enligt PPU-förfarandet, med motiveringen att den berörda personen inom kort skulle ha avtjänat ett fängelsestraff i Tyskland och att han dessutom skulle kunna komma i fråga för förtida frigivning.

Efter att ha angett att begäran om tillämpning av PPU-förfarandet, vilket inte kunde beviljas i förevarande fall, skulle betraktas som en begäran om skyndsam handläggning,³⁰ påpekade

²⁹ En redogörelse för [domen av den 17 juli 2008, Kozłowski \(C-66/08, EU:C:2008:437\)](#) finns i årsrapporten för år 2008, s. 55.

³⁰ Se, ovan, i del I i detta faktablad med rubriken "Förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande", rubriken "1. Tillämpningsområdet för förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande".

domstolens ordförande att detta mål gav upphov till problem avseende tolkningen av ett område som är känsligt för den europeiska lagstiftarens verksamhet och som rör centrala aspekter av den europeiska arresteringsorderns funktion, vilka domstolen hade att pröva för första gången. Den begärda tolkningen kunde nämligen få generella konsekvenser för såväl myndigheter som är skyldiga att samarbeta inom ramen för den europeiska arresteringsordern som rättigheterna för eftersökta personer, vilka befinner sig i en situation av osäkerhet. Domstolens ordförande ansåg vidare att ett snabbt svar skulle göra det möjligt för den verkställande rättsliga myndigheten att på bästa sätt pröva den begäran om överlämnande som framställts till den, så att den så snart som möjligt skulle kunna fullgöra sina skyldigheter enligt rambeslut 2002/584 (punkterna 11 och 12). Han beslutade därför om skyndsamt handläggning av målet.

1.2. Den rättsliga osäkerhet som är föremål för begäran om förhandsavgörande är av särskilt allvarlig art

Beslut av den 4 oktober 2012, Pringle (C-370/12, ej publicerat, EU:C:2012:620)³¹

Målet rörde inrättandet av Europeiska stabilitetsmekanismen (ESM), till följd av den finanskris som hade drabbat euroområdet år 2010. Denna internationella finansiella institution har nämligen som mål att anskaffa ekonomiska resurser och stödja stabiliteten i de medlemsstater i euroområdet som har eller riskerar att få allvarliga finansiella problem. I förevarande fall hade en irländsk parlamentsledamot väckt talan mot den irländska regeringen. Han gjorde gällande att beslut 2011/199³² var ogiltigt och anförde att Irland, genom att ratificera, godkänna eller godta fördraget om inrättande av Europeiska stabilitetsmekanismen, vilket ingicks den 2 februari 2012³³, åtog sig skyldigheter som var oförenliga med de fördrag som ligger till grund för Europeiska unionen.

Supreme Court (Högsta domstolen, Irland) gav i detta sammanhang in en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen, och begärde skyndsamt handläggning av målet med åberopande av att Irlands ratificering i god tid av ESM-fördraget var av största vikt för för andra medlemmar i Europeiska stabilitetsmekanismen och särskilt för dem som behöver ekonomiskt stöd. Trots att Irland, i likhet med alla övriga medlemsstater som undertecknat ESM-fördraget, under tiden hade ratificerat detta fördrag, angav domstolens ordförande att de tolkningsfrågor som ställts i detta mål visade att det rådde osäkerhet om fördragets giltighet. Domstolens ordförande underströk de exceptionella omständigheter som finanskrisen innebar och som föranlett ingåendet av nämnda fördrag, och fann att det var nödvändigt att målet handledes skyndsamt för att så snart som möjligt undanröja nämnda osäkerhet, som var till skada för målet med ESM-fördraget, nämligen att bevara den finansiella stabiliteten i euroområdet (punkterna 6–8).

31 En redogörelse för [domen av den 27 november 2012, Pringle \(C-370/12, EU:C:2012:756\)](#) finns i årsrapporten för år 2012, s. 50 och 51.

32 Europeiska rådets beslut 2011/199/EU av den 25 mars 2011 om ändring av artikel 136 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt vad gäller en stabilitetsmekanism för de medlemsstater som har euron som valuta (EUT L 91, 2011, s. 1).

33 Fördraget om inrättande av Europeiska stabilitetsmekanismen ingicks i Bryssel (Belgien) den 2 februari 2012 mellan Konungariket Belgien, Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Estland, Irland, Republiken Grekland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Republiken Cypern, Storhertigdömet Luxemburg, Republiken Malta, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Portugal, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Republiken Finland. Fördraget trädde i kraft den 27 september 2012.

Besluten av den 15 februari 2017, Mengesteab (C-670/16, ej publicerat, EU:C:2017:120)³⁴ och Jafari (C-646/16, ej publicerat, EU:C:2017:138)³⁵

I målet Mengesteab (C-670/16) hade en eritreansk medborgare ansökt om asyl hos tyska myndigheter som hade utfärdat ett intyg om anmälan som asylsökande. I tysk rätt³⁶ skiljs på det steg som utgörs av att personen i fråga begär asyl, vilket leder till att ovannämnda intyg utfärdas, och det steg som utgörs av att en formell asylansökan lämnas in. När den berörda personen till sist kunde lämna in en asylansökan, nio månader senare, begärde de tyska myndigheterna att de italienska myndigheterna skulle överta den berörda personen, eftersom Republiken Italien var den medlemsstat som var ansvarig för att pröva ansökan enligt Dublin III-förordningen. Den berörda personens asylansökan avisades följaktligen och det beslutades att han skulle överföras till Italien. Överföringsbeslutet överklagades till Verwaltungsgericht Minden (Förvaltningsdomstolen i Minden, Tyskland) som var osäker på dels huruvida en asylsökande hade möjlighet att åberopa att fristerna för att göra en framställan om övertagande hade löpt ut, dels hur dessa frister skulle beräknas. Enligt artikel 21.1 i Dublin III-förordningen ska nämligen ansvaret för prövningen av ansökan, för det fall att de angivna tidsfristerna inte iakttas, övergå på den medlemsstat där ansökan lämnats in. Verwaltungsgericht Minden påpekade emellertid att sådana förseningar var extremt vanliga i Tyskland, med anledning av det osedvanligt stora antalet asylsökande sedan år 2015.

I målet Jafari (C-646/16) hade medlemmarna i en afghansk familj passerat gränsen mellan Serbien och Kroatien. De kroatiska myndigheterna ordnade därefter med transport av dem till den slovenska gränsen, i syfte att hjälpa dem att bege sig till andra medlemsstater så att de skulle kunna lämna in en ansökan om internationellt skydd där, vilket familjen också gjorde i Österrike. Eftersom det i Dublin III-förordningen föreskrivs att det är den medlemsstat vars yttre gräns har passerats olagligen som ska ansvara för prövningen av ansökan, begärde de österrikiska myndigheterna emellertid att de kroatiska myndigheterna skulle överta de berörda personerna. Familjens ansökningar avslogs därför och det beslutades att de skulle överföras till Kroatien. Besluten överklagades till Verwaltungsgerichtshof (Högsta förvaltningsdomstolen, Österrike) som ställde frågor till EU-domstolen om tillämpningen av kriterierna för utfärdande av uppehållstillstånd eller viseringar och för inresa och vistelse, i enlighet med artiklarna 12 och 13 i Dublin III-förordningen.

Båda de hänskjutande domstolarna begärde att målen skulle handläggas skyndsamt, vilket beviljades av domstolens ordförande.

I dessa två mål inledde domstolens ordförande med att erinra om att det stora antalet personer eller rättsliga situationer som kan komma att beröras av det avgörande som en hänskjutande domstol ska meddela efter att ha framställt en begäran om förhandsavgörande till EU-domstolen normalt sett inte i sig kan utgöra en sådan exceptionell omständighet som kan motivera att skyndsamt handläggning beviljas (besluten av den 15 februari 2017, Mengesteab, C-670/16, ej publicerat, EU:C:2017:120, punkt 10, och Jafari, C-646/16, ej publicerat, EU:C:2017:138, punkt 10).

34 En redogörelse för [domen av den 26 juli 2017, Mengesteab \(C-670/16, EU:C:2017:587\)](#) finns i årsrapporten för år 2017, s. 43 och 44.

35 En redogörelse för [domen av den 26 juli 2017, Jafari \(C-646/16, EU:C:2017:586\)](#) finns i årsrapporten för år 2017, s. 45 och 46.

36 Asylgesetz (asylagen), i den lydelse som offentliggjordes den 2 september 2008 (BGBl. 2008 I, s. 1798).

Ordföranden tillade emellertid att detta övervägande inte var avgörande i förevarande fall, eftersom antalet mål och ärenden som berördes av de ställda tolkningsfrågorna var så stort att osäkerheten om hur de skulle avgöras riskerade att skapa hinder för tillämpningen av det system som inrättats genom Dublin III-förordningen och följaktligen riskerade att försvaga det gemensamma europeiska asylsystem som unionslagstiftaren hade infört med tillämpning av artikel 78 FEUF. Målen skulle nämligen ses mot bakgrund av den nya situation som uppkommit, där ett exceptionellt stort antal asylansökningar hade registrerats i Tyskland, Österrike och, mer allmänt, inom unionen, under omständigheter som motsvarade dem i de aktuella målen. Dessa mål gav för det andra upphov till tolkningsproblem som var direkt knutna till denna situation och som rörde centrala aspekter av det system som inrättats genom Dublin III-förordningen, vilka domstolen inte tidigare hade haft att pröva. Domstolens svar kunde således få generella konsekvenser för de nationella myndigheter som hade att samarbeta för att tillämpa denna förordning (besluten av den 15 februari 2017, Mengesteab, C-670/16, ej publicerat, EU:C:2017:120, punkterna 11–13, och Jafari, C-646/16, ej publicerat, EU:C:2017:138, punkterna 11–13).

Domstolens ordförande ansåg att osäkerheten om vilken medlemsstat som är ansvarig för prövningen av sådana asylansökningar som dem i de aktuella nationella målen inte gjorde det möjligt för de behöriga nationella myndigheterna att föreskriva de administrativa och budgetmässiga åtgärder som var nödvändiga för att, i enlighet med de krav som följer av såväl unionsrätten som de berörda medlemsstaternas internationella åtaganden, säkerställa prövningen av dessa ansökningar och mottagandet av asylsökande som i förekommande fall omfattas av deras ansvar. Det var i denna exceptionella krissituation nödvändigt att handlägga målen skyndsamt för att snarast möjligt undanröja denna osäkerhet, som gjorde att det gemensamma europeiska asylsystemet – vilket bidrar till att de krav som ställs i artikel 18 i stadgan uppfylls – inte kunde fungera på ett tillfredsställande sätt (besluten av den 15 februari 2017, Mengesteab, C-670/16, ej publicerat, EU:C:2017:120, punkterna 15 och 16, och Jafari, C-646/16, ej publicerat, EU:C:2017:138, punkterna 14 och 15).

Beslut av den 28 februari 2017, M.A.S. och M.B. (C-411/17, ej publicerat, EU:C:2017:168)³⁷

Två italienska domstolar hade hänskjutit en fråga rörande förenligheten med konstitutionen till Corte costituzionale (Konstitutionsdomstolen, Italien). De var nämligen osäkra på huruvida legalitetsprincipen skulle kunna åsidosättas om den regel som framgick av domen Taricco m.fl.³⁸ tillämpades i de vid dem anhängiga brottmålen. EU-domstolen hade i nämnda dom slagit fast att de italienska preskriptionsregler som var tillämpliga på skattebrott på mervärdesskatteområdet kunde vara oförenliga med medlemsstaternas skyldigheter enligt artikel 325.1 och 325.2 FEUF i två angivna fall. Domstolen ansåg därför att det i dessa fall ankom på den behöriga nationella domstolen att ge artikel 325.1 och 325.2 FEUF full verkan, genom att vid behov underlåta att tillämpa de berörda nationella bestämmelserna.

De italienska domstolarna ansåg att de, i enlighet med den regel som slogs fast i nämnda dom, var skyldiga att inte tillämpa den preskriptionsfrist som föreskrevs i codice penale (den italienska

---

³⁷ En redogörelse för [domen av den 5 december 2017, M.A.S. och M.B. \(C-42/17, EU:C:2017:936\)](#), finns i årsrapporten för år 2017, s. 31 och 32.

³⁸ [Dom av den 8 september 2015 \(C-105/14, EU:C:2015:555\)](#).

strafflagen) och att de därför var skyldiga att avgöra målet i sak. Corte costituzionale uttryckte emellertid tvivel om huruvida en sådan lösning var förenlig med den straffrättsliga legalitetsprincipen, såsom den kommer till uttryck i den italienska konstitutionen och har tolkats av Corte costituzionale, eftersom det av denna princip följer att straffrättsliga bestämmelser ska vara tydliga och att de inte får tillämpas retroaktivt.

Corte costituzionale begärde att dess begäran om förhandsavgörande skulle handläggas skyndsamt och gjorde gällande att det rådde stor osäkerhet om hur unionsrätten skulle tolkas, att denna osäkerhet även förelåg i pågående straffrättsliga förfaranden och att det var brådskande att bringa klarhet i frågan (punkt 6). Domstolens ordförande konstaterade att besvarandet av frågorna, utan dröjsmål, skulle kunna undanröja denna osäkerhet och att det var motiverat att handlägga begäran skyndsamt eftersom osäkerheten rörde grundläggande frågor avseende den nationella konstitutionen och unionsrätten (punkterna 8 och 9).

Beslut av den 26 september 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (C-522/18, ej publicerat, EU:C:2018:786) och beslut av den 15 november 2018, kommissionen/Polen (C-619/18, EU:C:2018:910)

Dessa två mål rörde frågan huruvida en ny polsk lag³⁹ var förenlig med unionsrätten. Genom denna lag, som trädde i kraft den 3 april 2018, sänktes pensionsåldern för ledamöter i Sąd Najwyższy (Högsta domstolen, Polen) från 70 år till 65 år, och fastställdes på vilka villkor dessa ledamöter i förekommande fall fick fortsätta att tjänstgöra. Det föreskrevs i detta avseende att lagen skulle tillämpas på verksamma domare som utsetts till ledamöter i Sąd Najwyższy innan lagen trädde i kraft, och att Republiken Polens president hade en skönsmässig befogenhet att förlänga dessa domares tjänstgöring efter 65 års ålder.

I mål Zakład Ubezpieczeń Społecznych (C-522/18) hade Sąd Najwyższy, i ordinarie sammansättning, hänskjutit frågor till samma domstol i utökad sammansättning. I det inledande skedet av prövningen av dessa frågor påpekade Sąd Najwyższy att tjänsterna för två av ledamöterna i den utökade sammansättningen potentiellt kunde påverkas av nämnda lag. Sąd Najwyższy i utökad sammansättning uttryckte emellertid tvivel om huruvida denna lag var förenlig med unionsrätten, särskilt då den skulle kunna strida mot rättsstatsprincipen, principen om domarnas oavsättlighet och oavhängighet samt principen om förbud mot diskriminering på grund av ålder. Den ansåg vidare att det var nödvändigt att inhämta ett klagörende från EU-domstolen och framställde därför en begäran om förhandsavgörande. Den begärde även att målet skulle handläggas skyndsamt och gjorde gällande att den begärda tolkningen av unionsrätten var av väsentlig betydelse för att den skulle kunna utöva sin dömande behörighet på ett lagligt sätt och i enlighet med rättssäkerhetsprincipen (beslut av den 26 september 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, C-522/18, ej publicerat, EU:C:2018:786, punkt 12).

Parallellt härmed väckte kommissionen, i målet kommissionen mot Polen (C-619/18), med stöd av artikel 258 FEUF talan om fördragsbrott mot Republiken Polen, då den ansåg att denna stat hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 47 i stadgan genom att anta nämnda lag. Kommissionen begärde även att målet skulle handläggas

---

39 Ustawa o Sądzie Najwyższym (lagen om Högsta domstolen) av den 8 december 2017 (Dz. U, 2018, nr 5).

skyndsamt och uttryckte tvivel om huruvida Sąd Najwyższy dömande verksamhet i fortsättningen uppfyllde de krav som följde av den grundläggande rätten för varje enskild person att få sin sak prövad av en oavhängig domstol (beslut av den 15 november 2018, kommissionen/Polen, C-619/18, EU:C:2018:910, punkt 20).

Domstolens ordförande beviljade skyndsamt handläggning av båda dessa mål med hänvisning till den allvarliga karaktären av den osäkerhet som den hänskjutande domstolen och kommissionen gjort gällande och till att besvarandet av frågorna, utan dröjsmål, skulle kunna undanröja denna osäkerhet.

Vad gäller den allvarliga karaktären av osäkerheten, påpekade domstolens ordförande att denna avsåg viktiga unionsrättsliga frågor som bland annat rörde domstolarnas oavhängighet och de följder som tolkningen av unionsrätten skulle kunna få för den polska högsta domstolens sammansättning och funktionssätt. Domstolens ordförande erinrade dels om att kravet att domare ska vara oavhängiga är en del av kärninnehållet i den grundläggande rätten till en rättvis rättegång, vilken är av vital betydelse för att garantera att samtliga de rättigheter som enskilda tillerkänns enligt unionsrätten skyddas och att medlemsstaternas gemensamma värden som anges i artikel 2 FEU, bland annat rättsstatsprincipen, upprätthålls. Domstolens ordförande underströk vidare att den osäkerhet som rådde i förevarande mål även kunde påverka tillämpningen av det system för domstolssamarbete som är en del av den mekanism för förhandsavgörande som föreskrivs i artikel 267 FEUF, vilken är en av grundstenarna i Europeiska unionens domstolssystem. De nationella domstolarnas oavhängighet, och i synnerhet oavhängigheten hos de domstolar vilka, såsom Sąd Najwyższy, dömer i sista instans, är nämligen av väsentlig betydelse (beslut av den 26 september 2018, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, C-522/18, ej publicerat, EU:C:2018:786, punkt 15, och beslut av den 15 november 2018, kommissionen/Polen, C-619/18, EU:C:2018:910, punkterna 21, 22 och 25).

Det ska vidare noteras att domstolens ordförande i sitt beslut i målet kommissionen mot Polen⁴⁰ även besvarade Republiken Polens påståenden om att en skyndsamt handläggning skulle påverka dess rätt till försvar. Republiken Polen hade nämligen kritiserat att denna stat måste lägga fram alla sina argument i en enda inlägga och att förfarandet inte erbjöd någon möjlighet att avge replik eller duplik. Republiken Polen hade även anfört att kommissionen dröjt med att väcka talan vid domstolen och att denna försening inte kunde kompenseras genom en sådan inskränkning av dess processuella rättigheter (punkt 17). Domstolens ordförande erinrade om att det i ett mål där skyndsamt handläggning beviljats visserligen inte var möjligt att komplettera ansökan och svaromålet med en replik och en duplik annat än om domstolens ordförande, efter att ha hört referenten och generaladvokaten, ansåg detta vara nödvändigt. Även om det inte skulle ges tillstånd att avge en replik, framgick det emellertid inte hur – i avsaknad av en sådan replik, och således i avsaknad av argument och resonemang som kompletterar dem som återfinns i ansökan och som svaranden har haft all möjlighet att bemöta i sitt svaromål – svarandens rätt till försvar skulle kunna påverkas av att svaranden inte hade haft möjlighet att inkomma med en duplik. Domstolens ordförande erinrade dessutom om att förfarandena för fastställelse av fördragsbrott vid domstolen föregås av ett administrativt förfarande under vilket parterna har möjlighet att redogöra för och utveckla de argument som därefter eventuellt kommer att anföras inför domstolen (punkterna 23 och 24).

---

40 [Beslut av den 15 november 2018 \(C-619/18, EU:C:2018:910\)](#).

Beslut av den 19 oktober 2018, Wightman m.fl. (C-621/18, EU:C:2018:851)⁴¹

Detta mål anhängiggjordes efter det att Prime Minister (premiärministern, Förenade kungariket) den 29 mars 2017 hade anmält att Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland hade för avsikt att utträda ur unionen enligt artikel 50 FEU. Mot denna bakgrund väckte klagandena i målet vid den nationella domstolen, däribland en ledamot av Parliament of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland (Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands parlament), två ledamöter av Scottish Parliament (det skotska parlamentet, Förenade kungariket) och tre ledamöter av Europaparlamentet, en fastställsetalan för att det skulle förtydligas huruvida nämnda anmälan ensidigt kunde återkallas och i så fall när och på vilket sätt en sådan återkallelse skulle ske.

Court of Session, Inner House, First Division (Scotland) (Överdomstolen i förvaltnings- och tvistemål, första avdelningen (Skottland), Förenade kungariket), dit beslutet att avvisa deras talan hade överklagats, biföll klagandenas yrkande om att en begäran om förhandsavgörande skulle framställas. Till skillnad från domstolen i första instans ansåg den nämligen att det varken var av rent akademiskt intresse eller för tidigt att ställa en fråga till EU-domstolen om huruvida en medlemsstat har en juridisk möjlighet att ensidigt återkalla en anmälan som den gjort med stöd av artikel 50.2 FEU, innan den period på två år som avses i den artikeln har löpt, och stanna kvar i unionen. Den ansåg tvärtom att ett svar från EU-domstolen skulle klargöra vilka valmöjligheter parlamentsledamöterna förfogade över vid omröstningarna i dessa frågor.

Court of Session, Inner House, First Division (Scotland) begärde att målet skulle handläggas skyndsamt. Den framhöll att dess begäran var av brådskande karaktär, dels på grund av att den tvåårsperiod som gäller för detta utträdesförfarande började löpa den 29 mars 2017, dels på grund av att debatterna och omröstningen i Förenade kungarikets parlament i denna fråga behövde genomföras i god tid före den 29 mars 2019.

Domstolens ordförande ansåg att de skäl den hänskjutande domstolen hade anfört visade att målet var av brådskande karaktär. Domstolens ordförande erinrade om att när ett mål ger upphov till stor osäkerhet beträffande grundläggande frågor rörande nationell konstitutionell rätt och unionsrätt kan det, med beaktande av de särskilda omständigheterna i ett sådant mål, vara nödvändigt att avgöra målet utan dröjsmål. Med beaktande av den grundläggande betydelse som tillämpningen av artikel 50 FEU har för Förenade kungariket och för unionens konstitutionella ordning ansåg domstolens ordförande att de särskilda omständigheterna i det förevarande fallet var sådana att det var motiverat att avgöra målet utan dröjsmål (punkterna 10 och 11).

1.3. Risken för kränkning av grundläggande rättigheter

---

41 En redogörelse för [domen av den 10 december 2018, Wightman m.fl. \(C-621/18, EU:C:2018:999\)](#), som meddelades i plenum, finns i årsrapporten för år 2018, s. 13 och 14.

Beslut av den 15 juli 2010, Purrucker (C-296/10, ej publicerat, EU:C:2010:446)

Målet vid den nationella domstolen rörde en tvist mellan en tysk medborgare och en spansk medborgare angående vårdnaden om deras två barn, som var tvillingar. Föräldrarna hade separerat mindre än ett år efter det att barnen hade fötts och hade ingått en av notarius publicus bestyrkt överenskommelse i vilken föräldrarna förklarade sig överens om att modern fick ta med sig barnen när hon återvände till sitt ursprungsland. Hon tog emellertid med sig endast ett av barnen till Tyskland då det andra barnet av medicinska skäl var tvunget att tillfälligt stanna kvar i Spanien med sin far. Familjesituationen ändrades därefter inte.

Föräldrarna inledde flera olika förfaranden. I Spanien ansökte fadern således om och beviljades interimistiska åtgärder, även om det inte kan uteslutas att detta förfarande skulle kunna anses utgöra ett förfarande i sak rörande tillerkännande av vårdnaden om barnen. Han ansökte därefter i Tyskland om verkställighet av det spanska interimistiska beslutet, vilket förfarande gav upphov till domen Purrucker⁴². Samtidigt väckte modern talan i Tyskland om vårdnaden om de båda barnen. Målet härom tilldelades Amtsgericht Stuttgart (Distriktsdomstolen i Stuttgart, Tyskland).

Sistnämnda domstol ställde då en fråga till EU-domstolen om huruvida en domstol som har att pröva en ansökan om interimistiska åtgärder (i förevarande fall den spanska domstolen), vid tillämpning av artikel 19.2 i förordning nr 2201/2003, som reglerar fall av litispens i fråga om föräldraansvar, kan anses vara den "domstol vid vilken talan först har väckts" i förhållande till en domstol i en annan medlemsstat, vid vilken talan har väckts angående samma sak (i förevarande fall Amtsgericht Stuttgart).

Amtsgericht Stuttgart begärde även att målet skulle handläggas skyndsamt, med hänvisning till att den omtvistade frågan om behörigheten för de två domstolar, i olika medlemsstater, vid vilka samma tvist var anhängig hade medfört att målet ännu inte hade kunnat prövas i sak, trots den långa tid som förflutit sedan talan väcktes. Denna situation påverkade enligt den hänskjutande domstolen parternas beteende på ett sätt som var till men för barnens familjerelationer. Barnen hade nämligen sedan tre år tillbaka inte längre någon personlig kontakt med vare sig varandra eller med den andra föräldern. Amtsgericht Stuttgart upplyste dessutom att den tyska medborgarens utövande av vårdnaden om barnet, särskilt i medicinskt hänseende och vad gäller inskrivning av barnet vid en skola, var avhängigt av barnets rättsliga situation. Utövandet av vårdnaden påverkades emellertid av det tvivel som rådde i fråga om giltigheten och erkännandet i Tyskland av den spanska domstolens interimistiska beslut om vårdnad. Mot bakgrund av dessa omständigheter, och med beaktande av den tid som redan hade förflutit på grund av förekomsten av olika förfaranden, fann EU-domstolens ordförande att det var lämpligt att besvara den hänskjutande domstolens frågor så snart som möjligt, vilket motiverade att skyndsamt handläggning beviljades (punkterna 7–9).

---

42 Dom av den 15 juli 2010 (C-256/09, EU:C:2010:437). En redogörelse för domen finns i årsrapporten för år 2010, s. 54.

Beslut av den 9 september 2011, Dereci m.fl. (C-256/11, ej publicerat, EU:C:2011:571)⁴³

Detta mål rörde fem tredjelandsmedborgare som ville bosätta sig i Österrike, hos familjemedlemmar (make, barn eller föräldrar) som var unionsmedborgare och bosatta i denna stat, i vilken de även var medborgare. Dessa unionsmedborgare hade emellertid aldrig utnyttjat sin rätt till fri rörlighet. Till skillnad från vissa av de berörda tredjelandsmedborgarna var de inte ekonomiskt beroende av dessa medborgare. De ansökningar om uppehållstillstånd som ingetts av de fem tredjelandsmedborgarna avslogs. Fyra av avslagsbesluten förenades med ett beslut om utvisning och åtgärder för avlägsnande.

Verwaltungsgerichtshof (Högsta förvaltningsdomstolen, Österrike), dit besluten överklagades, var osäker på huruvida det som EU-domstolen slagit fast i domen Ruiz Zambrano⁴⁴ kunde tillämpas även med avseende på en eller flera av klagandena i det nationella målet.

Verwaltungsgerichtshof ansökte om att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas skyndsamt. Till stöd för detta åberopades att det förelåg flera beslut om utvisning från Österrike, vilka avsåg merparten av klagandena i det nationella målet och vilka, om besluten verkställdes, skulle påverka både dem personligen och deras familjemedlemmar. Den hänskjutande domstolen upplyste i detta avseende att åtminstone en av klagandena trots överklagandet hade nekats inhibition av beslutet om utvisning av vederbörande och att avlägsnandeåtgärden därför kunde komma att verkställas när som helst. Den hänskjutande domstolen framhöll att hotet om en nära förestående utvisning av klagandena rent allmänt medförde att dessa inte kunde leva ett normalt familjeliv, eftersom det försätter dem i en situation av osäkerhet. Den hänskjutande domstolen meddelade dessutom att ett stort antal liknande mål och ärenden var anhängiga vid den domstolen respektive vid de österrikiska förvaltningsmyndigheterna, och att det fanns anledning att förvänta sig en ökning av antalet mål och ärenden av denna typ inom en nära framtid, på grund av domen Ruiz Zambrano.⁴⁵

Domstolens ordförande beslutade att bifalla begäran om skyndsamt handläggning. Han erinrade först om att rätten till respekt för familjelivet hör till de grundläggande rättigheter som skyddas i gemenskapens rättsordning och att denna rättighet erkänns i artikel 7 i stadgan. Han underströk vidare att domstolens svar på de ställda frågorna kunde undanröja den osäkerhet som påverkade klagandenas situation och att besvarandet av frågorna, utan dröjsmål, följaktligen skulle bidra till att denna osäkerhet, som hindrade dem från att leva ett normalt familjeliv, kunde undanröjas snabbare (punkterna 16 och 17).

Beslut av den 6 maj 2014, G. (C-181/14, EU:C:2014:740)

I detta mål, som beskrivits ovan,⁴⁶ avslog EU-domstolen den hänskjutande domstolens begäran att målet skulle handläggas enligt förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande. Domstolens ordförande beslutade emellertid på eget initiativ att målet skulle handläggas

43 En redogörelse för [domen av den 15 november 2011, Dereci m.fl. \(C-256/11, EU:C:2011:734\)](#) finns i årsrapporten för år 2011, s. 21.

44 [Dom av den 8 mars 2011 \(C-34/09, EU:C:2011:124\)](#).

45 [Dom av den 8 mars 2011 \(C-348/09, EU:C:2011:124, punkterna 12, 13 och 15\)](#).

46 Se ovan, i del I i detta faktablad med rubriken "Förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande", rubriken "1. Tillämpningsområdet för förfarandet för brådskande mål om förhandsavgörande".

skyndsamt. Han ansåg nämligen att en skyndsamt handläggning var nödvändig när frågan huruvida en person ska vara fortsatt frihetsberövad uteslutande beror på svaret på den hänskjutande domstolens fråga. Han erinrade i detta sammanhang om att det i artikel 267 fjärde stycket FEUF föreskrivs att domstolen ska meddela sitt avgörande så snart som möjligt om målet vid den nationella domstolen avser en frihetsberövad person (punkterna 10 och 11).

Beslut av den 5 juni 2014, Sánchez Morcillo och Abril García (C-169/14, EU:C:2014:1388)

I detta mål hade fysiska personer erhållit ett banklån, för vilket säkerhet ställts i form av en in-teckning avseende deras primärbostad. Till följd av att de åsidosatt sin skyldighet att göra månatliga avbetalningar på lånet inleddes ett förfarande för utmätning av den in-tecknade egendomen, i syfte att få till stånd en exekutiv försäljning av den berörda fasta egendomen. De berörda personerna framställde en invändning mot utmätning förfarandet och överklagade därefter beslutet att avslå invändningen till Audiencia Provincial de Castellón (Provinsdomstolen i Castellón, Spanien).

Audiencia Provincial de Castellón förklarade att spansk civilprocessrätt⁴⁷ tillät överklagande av ett beslut i vilket det förordnas att ett förfarande för utmätning av in-tecknad egendom ska upphöra på grund av ett bifall till en invändning från gäldenären, men däremot inte tillät att en gäldenär vars invändning har underkänts överklagar ett i första instans meddelat beslut om att utmätning förfarandet ska fortsätta. Nämnda domstol ställde sig tveksam till om denna nationella lagstiftning var förenlig med det konsumentskydds-syfte som eftersträvas i direktiv 93/13⁴⁸ och med rätten till ett effektivt rättsmedel i artikel 47 i stadgan. Den framhöll i detta avseende att en möjlighet för gäldenärerna att överklaga ett sådant beslut skulle kunna vara av särskilt stor betydelse i målet, då vissa villkor i låneavtalet i fråga skulle kunna betraktas som oskäliga i den mening som avses i direktiv 93/13.

Mot denna bakgrund begärde Audiencia Provincial de Castellón att begäran om förhandsavgörande skulle handläggas skyndsamt, varvid den framhöll att EU-domstolens svar skulle kunna få betydande konsekvenser för mål vid domstolarna i Spanien. Mot bakgrund av den ekonomiska krisen var nämligen ett exceptionellt stort antal fysiska personers bostäder föremål för utmätning. Vad särskilt gällde klagandena i målet vid den nationella domstolen fanns det dessutom en risk för att deras bostäder skulle komma att säljas på auktion innan EU-domstolen hann meddela förhandsavgörande, eftersom deras invändning inte hade någon suspensiv verkan.

Domstolens ordförande förklarade att det visserligen framgick av en fast rättspraxis att det stora antalet personer eller rättsliga situationer som kan komma att beröras av det avgörande som en hänskjutande domstol ska meddela efter att ha framställt en begäran om förhandsavgörande till

---

47 Ley 1/2013, de medidas para reforzar la protección a los deudores hipotecarios, reestructuración de deuda y alquiler social (lag 1/2013 om åtgärder för att stärka skyddet för hypoteksgäldenärer, skuldsanering och subventionerat boende) av den 14 maj 2013 (BOE nr 116 av den 15 maj 2013, s. 36373) ändrade Ley de Enjuiciamiento Civil (civilprocesslagen) av den 7 januari 2000 (BOE nr 7 av den 8 januari 2000, s. 575) och ändrades i sin tur genom decreto-ley 7/2013 de medidas urgentes de naturaleza tributaria, presupuestarias y de fomento de la investigación, el desarrollo y la innovación (lagdekret 7/(2013 om brådskanade åtgärder på skatte- och budgetområdet för främjande av forskning, utveckling och innovation) av den 28 juni 2013 (BOE nr 155 av den 29 juni 2013, s. 48767).

48 Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

EU-domstolen inte i sig kan utgöra en sådan exceptionell omständighet som kan motivera att skyndsam handläggning beviljas. Utöver det antal gäldenärer som berördes i målet fanns det emellertid en risk att ägaren skulle förlora sin primärbostad vilket skulle försätta honom och hans familj i en särskilt utsatt situation. Om det skulle visa sig att utmätningsförfarandet grundade sig på ett låneavtal innehållande oskäliga avtalsvillkor som enligt den nationella domstolen var ogiltiga, skulle ogiltigförklaringen av det till avtalet hänförliga utmätningsförfarandet endast ge den drabbade gäldenären rättsligt skydd i form av en ren skadeersättning utan möjlighet att återställa den tidigare situationen, där gäldenären ägde sin bostad. Risken att gäldenären skulle förlora sin primärbostad framstod mot denna bakgrund som ännu allvarigare. Med hänsyn till dessa omständigheter och till att domstolens besvarande av frågorna, så snart som möjligt, avsevärt kunde begränsa risken för att de berörda personerna skulle förlora sin bostad, biföll domstolens ordförande ansökan om skyndsam handläggning (punkterna 10–13).

Beslut av den 1 februari 2016, Davis m.fl. (C-698/15, ej publicerat, EU:C:2016:70)⁴⁹

I detta mål hade fysiska personer ifrågasatt lagenligheten av brittiska bestämmelser⁵⁰ som gav Secretary of State for the Home Department (inrikesministern, Förenade kungariket) behörighet att ålägga de offentliga teleoperatörerna att lagra alla uppgifter om elektronisk kommunikation under en period på högst tolv månader, varvid dock ingen lagring av själva innehållet i kommunikationen skulle ske. Personerna i fråga ansåg att dessa bestämmelser var oförenliga med artiklarna 7 och 8 i stadgan och inte uppfyllde de krav som uppställts i domen Digital Rights Ireland m.fl.⁵¹, i vilken EU-domstolen hade förklarat att direktiv 2006/24⁵² var ogiltigt. Deras talan bifölls i första instans, varefter inrikesministern överklagade till Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Appellationsdomstolen för England och Wales, avdelningen för tvistemål och förvaltningsmål, Förenade kungariket). Court of Appeal ställde därefter flera frågor till EU-domstolen angående innebörden av domen Digital Rights Ireland m.fl.⁵³.

Den hänskjutande domstolen ansökte även om skyndsam handläggning av begäran om förhandsavgörande. Till stöd härför anförde den att det vore önskvärt att förena det aktuella målet om förhandsavgörande med målet Tele2 Sverige (C-203/15), som då var anhängigt vid domstolen, eller att dessa mål handlades parallellt. Den gjorde även gällande att de aktuella brittiska bestämmelserna skulle upphöra att gälla den 31 december 2016 och att det förelåg en osäkerhet om vad domen Digital Rights Ireland m.fl.⁵⁴ innebar för den lagstiftning som medlemsstaterna kunde komma att anta i fråga om lagring av uppgifter om elektronisk kommunikation (punkt 9).

Efter att ha konstaterat att bestämmelserna i fråga kunde medföra allvarliga ingrepp i de grundläggande rättigheter som är stadfästa i artiklarna 7 och 8 i stadgan, fann domstolens

---

49 En redogörelse för [domen av den 21 december 2016, Tele2 Sverige och Watson m.fl. \(C-203/15 och C-698/15, EU:C:2016:970\)](#) finns i årsrapporten för år 2016, s. 62.

50 Data Retention and Investigatory Powers Act 2014 (2014 års lag om lagring av uppgifter och utredningsbefogenheter).

51 [Dom av den 8 april 2014, \(C-293/12 och C-594/12, EU:C:2014:238\)](#).

52 Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/24/EG av den 15 mars 2006 om lagring av uppgifter som genererats eller behandlats i samband med tillhandahållande av allmänt tillgängliga elektroniska kommunikationstjänster eller allmänna kommunikationsnät och om ändring av direktiv 2002/58/EG (EUT L 105, 2006, s. 54).

53 [Dom av den 8 april 2014, \(C-293/12 och C-594/12, EU:C:2014:238\)](#).

54 [Dom av den 8 april 2014, \(C-293/12 och C-594/12, EU:C:2014:238\)](#).

ordförande att besvarandet av frågorna utan dröjsmål faktiskt skulle kunna undanröja den hänskjutande domstolens osäkerhet i fråga om dessa eventuella ingrepp och om huruvida de kunde vara motiverade. Domstolens ordförande ansåg dessutom, med hänsyn till den samarbetsanda som kännetecknar förhållandet mellan medlemsstaternas domstolar och EU-domstolen, att de nämnda bestämmelsernas giltighetstid motiverade ett snabbt svar (punkterna 10–12). Domstolens ordförande beslutade därför om skyndsam handläggning av målet.

1.4. Risken för allvarliga miljöskador

Beslut av den 13 april 2016, Pesce m.fl. (C-78/16 och C-79/16, ej publicerat, EU:C:2016:251)⁵⁵

I syfte att förebygga spridningen av bakterien *Xylella fastidiosa*, hade Servizio Agricoltura della Regione Puglia (jordbruksmyndigheten i regionen Apulien, Italien) förelagt flera ägare av jordbruksmark att på sin mark fälla olivträd som ansågs vara smittade av denna bakterie, samt alla värdväxter som befann sig inom en radie av 100 meter från dessa olivträd. De berörda markägarna överklagade dessa beslut med åberopande av att genomförandebeslut 2015/789,⁵⁶ som utgjorde grunden för besluten, stred mot proportionalitetsprincipen och försiktighetsprincipen och var bristfälligt motiverat.

Under dessa omständigheter beslutade Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionala förvaltningsdomstolen för Lazio, Italien), vid vilken överklagandena var anhängiga, att tillfälligt skjuta upp verkställigheten av de nämnda nationella besluten och fråga EU-domstolen huruvida genomförandebeslut 2015/789 var förenligt med unionsrätten.

Den hänskjutande domstolen ansökte även om skyndsam handläggning av begäran om förhandsavgörande. Till stöd för denna ansökan framhöll den de allvarliga konsekvenser som verkställigheten av besluten om att avlägsna växterna skulle få, vilket inte bara skulle medföra skada för klagandena i det nationella målet utan även skulle utgöra ett ingrepp i landskapen och vara till men för den ekonomiska verksamheten, grundvattenkvaliteten, livsmedelskedjan och folkhälsan. Besluten kunde inte heller anses vara preliminära, eftersom de hade en slutgiltig och oåterkallelig inverkan på det ekosystem som de ifrågavarande växterna ingick i (punkt 8).

Domstolens ordförande biföll begäran om skyndsam handläggning. Han konstaterade därvid dels att en förlängning av uppskovet med verkställigheten av besluten om att avlägsna växterna i fråga skulle kunna bidra till spridningen av bakterien *Xylella* i unionen, dels att genomförandet av dessa beslut kunde få oåterkalleliga konsekvenser för ekosystemet och orsaka irreparabel skada för klagandena (punkt 9).

55 En redogörelse för [domen av den 9 juni 2016, Pesce m.fl. \(C-78/16 och C-79/16, EU:C:2016:428\)](#) finns i 2016 års årsrapport, s. 27.

56 Kommissionens genomförandebeslut (EU) 2015/789 av den 18 maj 2015 om åtgärder för att förhindra introduktion i och spridning inom unionen av *Xylella fastidiosa* (Wells et al.) (EUT L 125, 2015, s. 36).

Beslut av den 11 oktober 2017, kommissionen/Polen (C-441/17, ej publicerat, EU:C:2017:794)

Kommissionen väckte talan vid domstolen om fastställelse av att Republiken Polen hade underlåtit att uppfylla vissa av sina skyldigheter enligt direktiv 92/43⁵⁷ (även kallat livsmiljödirektivet) och direktiv 2009/147⁵⁸ (även kallat fågeldirektivet), på grund av de skogsbruksåtgärder som var planerade att genomföras i Białowieżaskogen ("Puszcza Białowieska"), som är en av de bäst bevarade skogarna i Europa och upptagen på den världsarvslista som förs av Förenta nationernas organisation för utbildning, vetenskap och kultur (Unesco). Med hänvisning till spridningen av en skadeinsekt (granbarkborren) godkände Minister Środowska (miljöministern, Polen) en ändring av skogsbruksplanen, som gjorde det möjligt att öka virkesuttaget och att bedriva verksamhet i områden där ingrepp dessförinnan inte hade varit tillåtna. Med anledning härav inleddes avlägsnandet av ett stort antal träd.

I detta mål hade domstolens ordförande redan godtagit kommissionens begäran att målet skulle handläggas med förtur. Vice ordföranden ålade därefter, med tillämpning av artikel 160.7 i domstolens rättegångsregler, Republiken Polen att inte genomföra de aktuella skogsbruksåtgärder till dess att det interimistiska förfarande som inletts av kommissionen hade avslutats.⁵⁹ Trots detta beslutade domstolens ordförande även på eget initiativ att målet skulle handläggas skyndamt. Han konstaterade därvid att tvisten mellan kommissionen och Republiken Polen visade att det fanns överhängande risker för potentiellt allvarliga skador på miljön. Å ena sidan skulle, enligt Republiken Polen, en förlängning av det tillfälliga upphörandet av dessa skogsbruksåtgärder kunna bidra till spridningen av skadeinsekten, vilket skulle leda till en omfattande störning av ekosystemet i Białowieżaskogen och därmed orsaka en miljökada som skulle kunna utgöra ett direkt hot mot människors liv och hälsa. Å andra sidan skulle, enligt kommissionen, genomförandet av dessa åtgärder kunna medföra oåterkalleliga konsekvenser för livsmiljöer och djurarter som omfattas av livsmiljödirektivet och fågeldirektivet, för vilkas bevarande Puszcza Białowieska hade utsetts som ett Natura 2000-område. Domstolens ordförande ansåg därför att ett snabbt svar angående huruvida dessa skogsbruksåtgärder var förenliga med unionsrätten kunde minska både riskerna med en förlängning av genomförandeförbudet och de risker som genomförandet av åtgärder var förenat med (punkterna 12–14).

2. Sambandet mellan förfarandet för skyndsamt handläggning i ett mål om fördragsbrott och beviljandet av interimistiska åtgärder

Beslut av den 11 oktober 2017, kommissionen/Polen (C-441/17, ej publicerat, EU:C:2017:794)

Som ovan angetts,⁶⁰ väckte kommissionen talan om fördragsbrott mot Republiken Polen för att få fastställt att denna medlemsstat hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt

57 Rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (EGT L 206, 1992, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114).

58 Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/147/EG av den 30 november 2009 om bevarande av vilda fåglar (EUT L 20, 2010, s. 7).

59 Se, nedan, likaså i del II i detta faktablad, med rubriken "Förfarandet för skyndsamt handläggning", rubriken "2. Sambandet mellan förfarandet för skyndsamt handläggning i ett mål om fördragsbrott och beviljandet av interimistiska åtgärder".

60 Se, nedan, likaså i del II i detta faktablad, med rubriken "Förfarandet för skyndsamt handläggning", rubriken 1.4. 1.4. Risker för allvarliga miljökador".

livsmiljödirektivet och fågeldirektivet. Kommissionen gav i detta sammanhang in en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artikel 279 FEUF och artikel 160.2 i domstolens rättegångsregler i avvaktan på att domstolen skulle avgöra målet i sak.

Kommissionen yrkade även, med stöd av artikel 160.7 i domstolens rättegångsregler, att dessa interimistiska åtgärder skulle beviljas redan innan Republiken Polen hade inkommit med yttrande, med anledning av att det fanns en risk för att en allvarlig och irreparabel skada skulle uppstå på livsmiljöerna och Natura 2000-området Puszcza Białowieska. Domstolens vice ordförande biföll ansökan och ålade Republiken Polen att tills vidare inte genomföra de aktuella skogsbruksåtgärderna, såvida inte det förelåg ett hot mot den allmänna säkerheten, till dess att det interimistiska förfarandet hade avslutats (beslut av den 27 juli 2017, kommissionen/Polen, C-441/17 R, ej publicerat, EU:C:2017:622).

När det gäller sambandet mellan ansökan om interimistiska åtgärder och den skyndsamma handläggningen, vilken domstolens ordförande på eget initiativ hade beslutat om, påpekade den sistnämnde att även om det är riktigt att domstolen alltjämt har att pröva ansökan om interimistiska åtgärder, är syftet med och genomförandevillkoren för den inte desamma som syftet med och genomförandevillkoren för den skyndsamma handläggningen. Domstolens ordförande fann emellertid – utan att därvid föregripa det beslut som skulle avsluta det interimistiska förfarandet – att det utifrån målets beskaffenhet var motiverat att handlägga målet skyndsamt (av de skäl som anges i rubriken "1.4 Risk för allvarliga miljöskador") (punkterna 15 och 16).

Beslut av den 15 november 2018, kommissionen/Polen (C-619/18, EU:C:2018:910)

Som ovan angetts⁶¹ väckte kommissionen talan om fördragsbrott mot Republiken Polen för att få fastställt att Republiken Polen hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket FEU och artikel 47 i stadgan genom att anta den nyligen införda lagen om Sąd Najwyższy (Högsta domstolen, Polen). Kommissionen gav i detta sammanhang in en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artikel 279 FEUF och artikel 160.2 i domstolens rättegångsregler i avvaktan på att domstolen skulle avgöra målet i sak.

Kommissionen yrkade även, med stöd av artikel 160.7 i domstolens rättegångsregler, att dessa interimistiska åtgärder skulle beviljas redan innan Republiken Polen hade inkommit med yttrande, med anledning av att det fanns en överhängande risk för att en allvarlig och irreparabel skada skulle uppstå i strid med principen om ett effektivt domstolsskydd inom ramen för tillämpningen av unionsrätten. Domstolens vice ordförande biföll denna ansökan. Republiken Polen förelades således att omedelbart och till dess att det interimistiska förfarandet avslutades för det första skjuta upp tillämpningen av vissa bestämmelser i lagen om Sąd Najwyższy, för det andra vidta de åtgärder som var nödvändiga för att säkerställa att de domare vid Sąd Najwyższy som berördes av nämnda lag kunde utföra sina arbetsuppgifter på samma tjänst, med bibehållande av samma ställning och samma rättigheter och anställningsvillkor som de hade vid den tidpunkt då nämnda lag trädde i kraft, för det tredje avstå från att vidta åtgärder

---

61 Se, ovan, likaså i del II i detta faktablad, med rubriken "Förfarandet för skyndsamt handläggning", rubriken "1.2. Den rättsliga osäkerhet som är föremål för begäran om förhandsavgörande är av särskilt allvarig art".

för att utse domare i Sąd Najwyższy och åtgärder för att nytillsätta tjänsten som förste ordförande i denna domstol eller att ange vem som skulle leda nämnda domstols arbete i stället för dess förste ordförande och för det fjärde varje månad meddela kommissionen alla de åtgärder som vidtagits för att följa beslutet (beslut av den 19 oktober 2018, kommissionen/Polen, C-619/18 R, ej publicerat, EU:C:2018:852).

När det gäller sambandet mellan ansökan om interimistiska åtgärder och den skyndsamma handläggningen, vilken domstolens ordförande på eget initiativ hade beslutat om, påpekade den sistnämnde att även om det var riktigt att domstolen alltjämt hade att pröva ansökan om interimistiska åtgärder, hade domstolens vice ordförande beviljat de interimistiska åtgärder som begärts av kommissionen, vilka skulle gälla fram till dess att det interimistiska förfarandet hade avslutats. Domstolens ordförande förklarade därför att för det fall domstolen i sitt kommande beslut skulle bibehålla de interimistiska åtgärder som beviljats i avvaktan på det beslutet så skulle Republiken Polen själv ha allt intresse av att prövningen av målet i sak avslutades så snart som möjligt, för att bringa nämnda åtgärder att upphöra och för att få de frågeställningar som aktualiserades i detta mål slutgiltigt avgjorda. Domstolens ordförande underströk vidare att syftet med och genomförandevillkoren för en ansökan om interimistiska åtgärder inte var desamma som syftet med och genomförandevillkoren för beviljandet av skyndsam handläggning. Domstolens ordförande fann emellertid – utan att föregripa det beslut som skulle avsluta det interimistiska förfarandet – att det utifrån målets beskaffenhet var motiverat att handlägga målet skyndsamt (av de skäl som anges i rubriken "1.2 Den rättsliga osäkerhet som är föremål för begäran om förhandsavgörande är av särskilt allvarlig art") (punkterna 26–28).

* * *

De domar som nämns i detta faktablad är indexerade i den systematiska översikten över rättspraxis under rubrikerna xxx.